

Sygn. akt VIII C 369/21

/

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Magdalena Badyłak

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. N.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.484,55 zł (siedem tysięcy czterysta osiemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2021 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.217 (dwa tysiące dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt VIII C 369/21

UZASADNIENIE

W dniu 12 lutego 2021 roku powód P. N., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W. powództwo o zasądzenie kwoty 7.484,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 27 listopada 2020 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W związku ze szkodą poszkodowany wynajął od powoda pojazd zastępczy, z tytułu czego powód wystawił w dniu 11 stycznia 2021 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.717 zł. Stawka 330 zł netto i 400 zł netto wynika z zawartej umowy najmu. Oferta najmu spełniała indywidualne potrzeby poszkodowanego, chroniła jego potrzeby oraz nie wymagała zaangażowania przez niego środków własnych. Jednocześnie poszkodowany przed zawarciem umowy z powodem nie otrzymał od pozwanego informacji na temat stawek najmu. Po zgłoszeniu roszczenia pozwany wypłacił z powyższego tytułu kwotę 2.232,45 zł uznając 11-dniowy okres najmu oraz weryfikując stawkę dobową do kwoty 135 zł netto i 190 zł netto. W ocenie powoda stanowisko pozwanego jest nieprawidłowe. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że szkoda została rozliczona, jako całkowita, a 21-dniowy okres najmu wynikał z daty wypłaty pełnego odszkodowania oraz sprzedaży wraku. Podniósł również, że prawo do dochodzonej wierzytelności powód nabył na mocy umowy cesji.

(pozew k. 4-9)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że z tytułu najmu pojazdu pozwany wypłacił świadczenie w łącznej wysokości 2.232,45 zł uznając 11-dniowy okres najmu obejmujący czas oczekiwania na oględziny (27-30.11.2020) oraz na wypłatę odszkodowania (30.11-8.12.2020). Dodał, że informacja o wysokości przyznanego świadczenia została przekazana w dniu 1 grudnia 2020 roku, wobec czego z chwilą jego wypłaty poszkodowany uzyskał realną możliwość nabycia innego pojazdu lub zlecenie naprawy starego. Odnosząc się do ujętych w fakturze stawek za najem pełnomocnik wskazał, że ich akceptacja przez poszkodowanego naruszała obowiązek minimalizacji rozmiarów szkody. Podkreślił, że pozwany zaoferował poszkodowanemu możliwość zorganizowania bezpłatnego najmu pojazdu zastępczego, jak również poinformował o zasadach rozliczania kosztów i akceptowanych stawkach najmu, umożliwiając tym samym porównanie oferty z propozycją powoda. Na koniec pełnomocnik oświadczył, że pozwany nie kwestionuje rynkowego charakteru stawek powoda.

(odpowiedź na pozew k. 64-69)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie, przy czym pełnomocnik powoda uzupełniająco podniósł, że pozwany nie poinformował poszkodowanego o akceptowanych przez siebie stawkach, a także, że poszkodowany nie skorzystał z oferty ubezpieczyciela z uwagą na udział własny w szkodzie w wysokości 3.000 zł.

(pismo procesowe k. 76, protokół rozprawy k. 91-92)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 listopada 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...) będący własnością S. M..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka S. M. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 stycznia 2022 roku k. 91v.-92, nagranie od 00:06:16 do 00:29:27, z akt szkody k. 74: oświadczenie o okolicznościach kolizji; okoliczności bezsporne)

Zaistniała szkoda została zgłoszona pozwanemu, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. W formularzu zgłoszenia szkody powód – działający w imieniu poszkodowanego – poprosił o podstawienie pojazdu zastępczego w ciągu 24 godzin i kontakt telefoniczny w tym celu informując, że w przeciwnym razie najem będzie kontynuowany na zasadach rynkowych. W dokumencie potwierdzającym zgłoszenie pozwany zamieścił zasady wynajmu pojazdu zastępczego. W ich treści wskazał, że pokryje koszty wynajmu po wykazaniu zasadności i udokumentowaniu wynajmu pojazdu, wynajęty pojazd powinien być podobnej klasy co pojazd uszkodzony, że przy szkodzie całkowitej zwrotowi podlegają koszty najmu na czas, który przy założeniu dążenia poszkodowanego do minimalizowania rozmiaru szkody, był niezbędny do nabycia innego pojazdu, a także, że dla segmentu E akceptowana stawka dobową za najem dla okresu powyżej 7 dni wynosi 190 zł netto.

W piśmie z dnia 30 listopada 2020 roku pozwany wskazał, że przewidywane koszty naprawy pojazdu marki A. o nr rej. (...) przekraczają jego wartość rynkową oraz, że odszkodowanie zostanie ustalone w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszonej o jego wartość po wypadku (wartość pozostałości). Dodał, że o ostatecznej wysokości odszkodowania poinformuje odrębnym pismem, a także, że wypłata odszkodowania nastąpi po ustaleniu odpowiedzialności za szkodę. Tego samego dnia ubezpieczyciel wystawił wrak samochodu A. na aukcję. Aukcja zakończyła się w dniu 1 grudnia 2020 roku, a zwycięska oferta opiewała na kwotę 4.657,50 zł.

W dniu 1 grudnia 2020 roku pozwany wskazał, że należne odszkodowanie wynosi 19.234,50 zł i zostanie wypłacone po ustaleniu odpowiedzialności za szkodę. Wypłata świadczenia nastąpiła w dniu 8 grudnia 2020 roku.

W wiadomości email z dnia 7 grudnia 2020 roku pozwany został poproszony o przesłanie danych oferenta, który odkupi wrak pojazdu. Dane te zostały przesłane tego samego dnia.

(wydruk z systemu k. 73, formularz zgłoszenia szkody k. 77-78, z akt szkody k. 74: druk zgłoszenia szkody, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody, pismo z dnia 30.11.2020, oferta aukcyjna, pismo z dnia 1.12.2020, korespondencja email z dnia 7.12.2020)

W dniu 27 listopada 2020 roku S. M. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki M.. Stawka dobową za najem została ustalona na kwotę 300 zł netto + 23% VAT. W umowie brak było limitu km, kaucji, ograniczeń dotyczących kierowcy oraz innych ograniczeń, udziału własnego w szkodzie, wynajmowany pojazd miał pełne ubezpieczenie OC i AC. (...) zostało udostępnione na czas likwidacji szkody.

Tego samego dnia powód zawarł z S. M. umowę cesji wierzytelności, w treści której cedent oświadczył, że przysługuje mu wierzytelność pieniężna – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego – w stosunku do sprawcy szkody oraz wszystkich osób i podmiotów odpowiedzialnych za szkodę z dnia 27 listopada 2020 roku w samochodzie marki A.. Przedmiotową wierzytelność cedent przelał na rzecz powoda. W ankiecie dotyczącej warunków najmu poszkodowany oświadczył, że przed zawarciem umowy nie złożono mu oferty najmu pojazdu zastępczego spełniającej jego kryteria.

W dniu 1 grudnia 2020 roku powód podmienił samochód zastępczy na inny – A. (...), którego klasa odpowiadała klasie uszkodzonego pojazdu. Stawka dobową za najem samochodu A. wyniosła 400 zł netto + 23% VAT.

Poszkodowany skorzystał z oferty powoda ponieważ nie wiązała się ona z żadnymi dodatkowymi opłatami po jego stronie, w przeciwieństwie do oferty (...), która przewidywała udział własny w szkodzie w wysokości 3.000 zł. W okresie najmu auta zastępczego poszkodowany nie dysponował innym samochodem, który mógłby użytkować. Z pojazdu zastępczego korzystał on przez cały okres najmu.

Poszkodowany zbył wrak uszkodzonego pojazdu w dniu 10 grudnia 2020 roku, a w dniu 17 grudnia 2020 roku zdał auto zastępcze.

(dowód z przesłuchania powoda – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 8 kwietnia 2022 roku k. 97-97v. nagranie od 00:02:22 do 00:12:35, zeznania świadka S. M. - elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 stycznia 2022 roku k. 91v.-92, nagranie od 00:06:16 do 00:29:27, umowa cesji wierzytelności k. 13, ankieta k. 14, umowa najmu pojazdu zastępczego k. 15, k. 16, oferta k. 17, arkusz przebiegu likwidacji szkody k. 22, upoważnienie k. 23, dowód wypłaty k. 24, oświadczenie k. 79, okoliczności bezsporne)

W dniu 11 stycznia 2021 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.717 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 21 dni. Termin płatności przypadał na dzień 25 stycznia 2021 roku.

W wiadomości email z tego samego dnia powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni kwoty wynikającej z przedmiotowej faktury.

(faktura k. 18, wydruk wiadomości email k. 19, okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 12 stycznia 2021 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu świadczenia w wysokości 1.402,20 zł oraz 830,25 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W treści decyzji wyjaśnił, że uznał za zasadny 11-dniowy okres najmu obejmujący czas oczekiwania na oględziny (27-30.11.2020) oraz na wypłatę odszkodowania (30.11-8.12.2020), a także zweryfikował stawkę dobową do kwoty 135 zł i 190 zł netto zgodnie z przedstawioną ofertą najmu.

(decyzja k. 20, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto logiczne, spójne oraz korespondujące ze sobą depozycje powoda oraz świadka S. M.. Osoby te szczegółowo opisały okoliczności, w jakich doszło do wynajęcia auta zastępczego dla poszkodowanego, a przedstawiona przez nich relacja nie była podważana przez stronę przeciwną.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 27 listopada 2020 roku, w wyniku którego samochód marki A. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Zakładzie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, rynkowego charakteru stawek powoda oraz prawa do zmiany pojazdu z M. na A. (...), tj. na pojazd

odpowiadający klasą pojazdu uszkodzonemu (pozwany wypłacając świadczenie uwzględnił stawkę zarówno dla klasy (...), jak i dla klasy E).

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany określił na kwotę 135 zł i 190 zł netto oraz jego długość.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że jak wynika z oświadczenia S. M. (k. 14) oraz złożonych przez niego zeznań, które nie zostały podważone przez stronę przeciwną, pozwany nie przedstawił mu warunków najmu pojazdu zastępczego, które spełniałyby jego kryteria, a skorzystanie z oferty pozwanego wiązało się z koniecznością udziału własnego w szkodzie w wysokości 3.000 zł, na co dodatkowo wskazuje oświadczenie z k. 79. Wprawdzie poszkodowany przyznał, że prawdopodobnie otrzymał pismo pozwanego z dnia 27 listopada 2020 roku z zasadami wynajmu samochodu zastępczego, to jego analiza prowadzi do wniosku, że jego treść ograniczała się wyłącznie do oznaczenia uzasadnionego czasu najmu przy szkodzie całkowitej i stawek akceptowanych przez pozwanego. Pozwany nie określił natomiast zasad, na jakich najem by się odbywał. Co istotne, przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny, rynkowy charakter. Poszkodowany nie otrzymał więc żadnej precyzyjnej informacji na temat najmu pojazdu zastępczego, skoro w oparciu o przesłany mu dokument nie był w stanie poczynić żadnych konkretnych ustaleń w w/w zakresie oraz porównać oferty pozwanego z ofertą powoda. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu, w tym taki, który umożliwiałby porównanie oferty z warunkami powoda. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że propozycja pozwanego mogła być dla S. M. atrakcyjna, zwłaszcza jeśli uwzględnić kwestię udziału własnego w szkodzie. Nie może przy tym ująć uwadze, że w zgłoszeniu szkody powód zamieścił informację o wynajęciu poszkodowanemu pojazdowi zastępczemu, poprosił o podstawienie takiego auta w terminie 24 godzin oraz o kontakt w tej sprawie, zastrzegając, że brak takiego działania skutkować będzie kontynuowaniem najmu na rynkowych zasadach. W ocenie Sądu brak działania ze strony pozwanego, będącego profesjonalistą, należy postrzegać w kategoriach milczącej akceptacji warunków umowy najmu zawartej pomiędzy powodem a poszkodowanym. Nie istniały bowiem żadne obiektywne przeszkody, aby pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie przedmiotowej umowy, a następnie, aby dokonał weryfikacji jej

postanowień. W konsekwencji zdaniem Sądu nie można stawiać poszkodowanemu zarzutu, że nie współpracował z ubezpieczycielem w celu minimalizacji rozmiaru szkody. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego, ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie S. M. został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności. Pozwany poprzestając na częściowej informacji odnośnie zasad najmu nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Powtórzenia wymaga, że rynkowy charakter tychże, nie był podważany przez pozwanego, wobec czego Sąd uznał, że poszkodowany był uprawniony wynająć auto zastępcze za stawki umowne.

W ocenie Sądu uzasadnione było także korzystanie z samochodu zastępczego przez okres 21 dni. Nie sposób podzielić bowiem zapatrywania pozwanego, iż sam fakt wypłaty odszkodowania jest równoznaczny z zakończeniem okresu najmu pojazdu. Zajmując takie stanowisko pozwany zdaje się pomijać okoliczność, że poszkodowany musi mieć realną możliwość nabycia nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego, zwłaszcza w przypadku szkody całkowitej. Powyższe znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uchwale siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2020/3/28) przyjął, że zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje co do zasady poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony, za czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to zostało podtrzymane także w późniejszych uchwałach. Jako przykład można przytoczyć uchwałę z dnia z dnia 22 listopada 2012 roku (III CZP 76/13, OSNC 2014/9/85), na gruncie której wyrażono pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna. W niniejszej sprawie wypłata odszkodowania nastąpiła w dniu 8 grudnia 2020 roku, natomiast wrak uszkodzonego pojazdu poszkodowany zbył 2 dni później. Z dniem 10 grudnia 2020 roku poszkodowany otrzymał zatem realną możliwość nabycia innego samochodu, dopiero bowiem w tej dacie dysponował stosownymi środkami pieniężnymi. Doliczając zwyczajowo przyjmowany przez ubezpieczycieli 7-dniowy okres pozwalający na zakup nowego auta, S. M. był uprawniony korzystać z samochodu zastępczego do dnia 17 grudnia 2020 roku, co też uczynił. Jednocześnie za oczywiste należy uznać, że wspomniany 7-dniowy okres winien rozpocząć swój bieg od momentu wypłaty odszkodowania/zbycia pozostałości, brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, iż poszkodowany w zdarzeniu drogowym winien angażować własne środki celem nabycia nowego pojazdu w sytuacji, w której do zdarzenia tego doszło nie z jego winy. Wreszcie istotne jest zaznaczenie, że z relacji poszkodowanego wynika, że przez cały okres korzystania z auta zastępczego nie dysponował on innym pojazdem.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie dochodzonej pozwem.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.484,55 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2020 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej

sprawie termin płatności należności wynikającej z wystawionej przez powoda faktury upływał w dniu 25 stycznia 2021 roku, żądanie zasądzenia odsetek począwszy od dnia 11 lutego 2021 roku było zatem w pełni zasadne.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.217 zł obejmującą: opłatę sądową od pozwu – 400 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w stawce minimalnej – 1.800 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.